

✓ Happy New Year!

V SVATVEČERNÍM TICHU

Den za dnem plyne v mlhu zapomnění
a není dosti času v klidu vzpomínat
v tom prudkém kolotání, v kvapném dění,
v němž nutno věčnost v mžiky rozdírat.

Však závěr roku vede k účtování
– jak časné od věčného křehce oddělit,
čím zrál národa i světa stálé klání –.
Je proto nutno v klidu duši soustředit.
Tož v svatvečerním tichu toužně rozjímáme,
co proběhlý rok dal a co nám vzal,
neb nevrší jen tise, leč i bouřně láme
a střídá radost s bolestí jak opodál.

Pro mnohého byl rok jenom všední:
žil v práci, beze ztrát i bez oslavy.
Pro nás byl však lecčímς jubilejní,
neb vzbouzel vzpomínky na dávno zašlé stavy.
Byl v dovršeních výjimečně hojný:
Osmdesát pět roků od dne zrození,
šedesát let od první kruté vojny,
a také zlaté svatby skromné vzpomnění.

Rok Nový bude pro vlast slavně historický.
Však osobně Vám i nám zas mlžně tajemný.
Kéž přinese Vám Osud měkce, šťastně lidský
a s minimem strastí splní Vám toužné sny!

Krásný rok 1975 Vám přejí

MELISSA A VÁCLAV PŘÍHODOVI

VÁNOČNÍ BILANCE

Vždy zimní Svatvečer byl mírou věčného času
a budil tiché a hluboké rozjímání,
co vzal rok minulý, co dal snad měkkou dlani,
čím život bohatil, čím hatil souladnou krásu.

Vzpomínky boří se daleko za předěl roku
k zvonivým rolničkám koní v zšeřené pláni,
kdy stromek stříbra a svěc plní skrovnička přání
pro dítě s blouznivým sněním v toužebném oku.
Kdo dospěl k šedinám, tone v svých dumáních dále,
neb v míře času píď života jeho již mizí.
Jde k věčnému, co silné je, posvátně ryzí,
neb článkem je nicotným v národa nezměrné hale.

Ve vizi kráčí Krok tajemně s věštebnou dcerou,
ochranu slibuje mladičký Václav na bílém koni,
na Poli Moravském Otakar směle krev vzácnou roní,
císařský Karel pak ozdobí vlast krásou sterou.
Mistr Hus se Žižkou feudální řád v bouřích kácí,
husitský král znaven po míru světovém touží.
Po Bílé Hoře však národ tři sta let trpce se souží
než přijde den, kdy svoboda znovu se vrací.
Leč ani po Říjnu národ se nedočkal touženého klidu.
Chod dějin strhl jej do víru tragiky světa:
Protrpěl Mnichov a hrůzná pak příkořní leta
než zem se vrátila slavně zas dobrému lidu.

Národ šel tisíc let cestou tak strastnou,
leč svatý patron mu nedal přec zahynouti:
Zvykl jej bojovat, trpět a čekat v té tvrdé pouti,
takže si budoucí proklestí cestu již spásnou.

Na prahu roku 1976 Vám přejeme

Dalimilovu víru v sílu národa

MELISSA A VÁCLAV PŘÍHODOVI

Pohraniční stráž 19

P r a h a 6 - B u b e n e ě